

UČINAK DRUŠTVENIH MREŽA NA NAŠE ŽIVOTE

Stvaranjem novog načina komunikacije, komunikacije na društvenim mrežama, riječ gubi svoju smisao. Na facebooku možete napisati što hoćete i ne samo da vam glava ostane na mjestu, nego čak budete nagrađeni brojnim “lajkovima”. Nitko ne gleda jeste li možda to što ste napisali prepisali od nekoga i jeste li pri tomu bili, barem minimalno, korektni. To sve nije bitno

Tek kad dođe vrijeme izbornih kampanja, ljudi počinju shvaćati koliko im znače društvene mreže i što s njima mogu postići. Najnoviji novinski obračuni između utemeljitelja i vlasnika facebooka Marca Zuckerberga i europskih političkih elita zorno pokazuju koju ulogu u svijetu igra komuniciranje, pogotovo ovo današnje moderno, koje nema nikakvih osjećaja, nego, štoviše, bezosjećajno lupa i po najvećim vrjednotama ljudskoga društva.

Složit ćemo se kako je jedno od najvećih ljudskih bogatstava mogućnost komuniciranja. Bez komunikacije nema ni društva, davno je rekao jedan grčki filozof. Kroz tisućljeća riječ je bila jako

ubojita. Ljudi su zbog riječi gubili ugled, imovinu, a nerijetko i život.

Stvaranjem novog načina komunikacije, komunikacije na društvenim mrežama, riječ gubi svoj smisao. Na facebooku možete napisati što hoćete i ne samo da vam glava ostane na mjestu, nego čak budete nagrađeni brojnim lajkovima. Nitko ne gleda jeste li možda to prepisali od nekoga i jeste li pri tomu bili, barem minimalno, korektni. To sve nije bitno. Bitni su lajkovi. Što ih više imate više ste cijenjeni u virtualnom svijetu. Da, virtualnom, jer postavlja se veliko pitanje kako bi to sve išlo face to face (licem u lice).

Ovakvo negativno mišljenje o facebooku prevladava kod starijih ljudi, koji su naučili pisati pisma, posjećivati lokale i boraviti po sat-dva u kavanama. U redu, i to je legitimno, a uz to ima i pozitivan epilog. Ljudi upoznati preko facebooka su negdje daleko. Tko zna tko su i što su. Na ekranu vidite samo neku fotografiju. Tko zna čija je, a tko zna i s kim se dopisujete. Ovako barem vidite sugovornika. Vidite mu izraz lica i sigurni ste da je od krvi i mesa. I nema muljanja. Tu je pred vama.

No, što to facebook ima a može se iskoristiti u pozitivnom smjeru. Jako mnogo. Naime, evo recimo ja, kao novinar, ne znam kako bih komunicirao sa svojim partnerima, ne samo prijateljima. Facebook kao društvena mreža služi mi i za prijateljstvo, ali više za širenje mreže poslovnih ljudi, koji rade isti ili sličan posao. I upravo u tom smislu facebook kao društvena mreža trebao bi biti iskorišten kako bi nam otvarao vidike i uspostavljao kontakte, a ne da bismo na njemu visili po 24 sata i zapostavljali svoje osnovne obveze. Često čujem kolege i prijatelje, ali i sam budem žrtva pokušaja raznih facebook ispovijedi, u kojima me sugovornici, koje sam za prijatelje prihvatio tek jučer, pitaju što sam jeo, kad sam se ustao, sluša li me žena, itd... kao da se znamo sto godina. Smiješno, ali istinito.

Mislim da bi osnovna uloga društvenih mreža trebala biti širenje dobrih vibracija u smislu poslovno-gospodarskih veza i uspostavljanje početnih odnosa za poslovne i gospodarske projekte koji bi trebali uslijediti. Oni koji su razumjeli već su daleko dogurali u tom smislu. Imam prijatelja, koji je preko facebooka uspostavio vezu sa svojim današnjim partnerom iz Tajvana. Imaju rašireno tržište u cijelom svijetu, a sve im je donio facebook. Radi se o moćnom oružju, koje vrlo brzo može od izuzetno poštenog čovjeka stvoriti kriminalca i obrnuto, i to vrlo jeftino. Pusti se riječ, u narodu popularno nazvana buba. Ona se širi i za nevjerojatno brzo vrijeme, možete učiniti što god hoćete. Novine, radio pa i TV postali su mala maca za društvene mreže, jer, društvene su mreže, tobože, prijateljske mreže. Tu se prijatelji skupljaju, a to što svoga prijatelja nikada niste vidjeli i ne ćete ga vjerojatno ni vidjeti, nije ni važno. Bitno je da ima kruha i igara. Pa, ako i kruha nestane, nije problem.

I zato je jako dobro znati koristiti ono što nam je servirano, jer može nam se dogoditi situacijapoput vica:

“Upravo pokušavam pronaći prijatelje izvan facebooka upotrebljavajući iste principe. Stoga, svaki dan hodam ulicom i govorim ljudima koji prolaze pored mene, što sam jeo, kako se trenutno osjećam, što sam radio noć prije, što ću raditi kasnije i s kim. Pokazujem im slike moje obitelji, mojega psa i mojega vrta, mene kako popravljam auto u garaži, kako zalijevam travnjak, kako stojim ispred znakova na cesti, kako se vozim gradom, kako ručam i kako radim ono što svi rade svaki dan. Također, slušam i njihove razgovore. Dajem im ‘lajk’ palcem gore i govorim

da ih volim. I to funkcionira isto kao i na facebooku. Ja već sada imam četiri prijatelja koji me prate: dva policajca, privatnog istražitelja i psihijatra.”

Anto PRANJKIĆ